

[Steen Folke]

Både min medforespørger, hr. Gert Petersen, og jeg har gennem en række spørgsmål i forsvarsudvalget, spørgsmål til skriftlig besvarelse og i spørgetiden senest i onsdags forsøgt at få et minimum af viden om regeringens planer, men det har været håbløst. Svarene har stort set været af typen »goddag, mand – økseskaft!«.

Mens folketingets forsvarsudvalg og NATO-modstanderpartierne forholdes oplysninger, kører der en omfattende debat i pressen om regeringens udspil. Generalerne blander sig med liv og sjæl i debatten, men ellers monopoliseres den med mediernes velvillige bistand af de partier, der deltager i forhandlingerne om et nyt forsvarsforlig. En af konsekvenserne er, at et i den store sammenhæng ret underordnet spørgsmål om 0, 1½ eller 3 pct.s vækst i de militære budgetter gøres til det helt centrale.

Forespørgerne mener selvsagt ikke, at det er ligegyldigt, hvor mange penge der skal smides ud på det danske NATO-militær, men om det bliver 8,0 mia kr. eller 8,1 mia kr. eller 8,2 mia kr., det kan ikke være afgørende, det er under alle omstændigheder 8 mia kr. for meget. Men hele debatten mellem socialdemokratiet og de borgerlige partier drejer sig i virkeligheden om de sidste decimaler. At generalerne også lægger afgørende vægt på disse decimaler, er måske ikke så underligt; det handler jo om finansieringen af deres levebrød.

Vi andre mener, der er ting, der er ulige vigtigere at debattere. I overmorgen er der på højrefløjens initiativ en forespørgselsdebat om den sikkerhedspolitiske situation, foranlediget af den sovjetiske invasion i Afghanistan. Også SF og VS har fordømt denne invasion, men vi vil med næb og kløer bekæmpe højrefløjens anvendelse af den til oppiskning af koldkrigshetz og forsøg på at få sat de danske militære budgetter i vejret ved at udmale truslen fra Øst.

Trods snak om nedrustning vokser oprustningen både i Øst og i Vest. Senest tilsluttede den danske regering sig i december 1979 NATO-beslutningen om at fremstille 572 nye, avancerede atomraketter til udstationering i Vesteuropa. Dette nye, afgørende skridt på oprustningens vej står ved magt, uanset om det kommende forsvarsforlig bliver en såkaldt nulløsning.

Det samme gælder en række uhyggelige udviklingstendenser inden for det danske militær. Jeg tænker bl. a. på den voksende professionalisering og udbygningen af en egentlig dansk militærindustri. Jeg tænker på planerne om anlæg af depoter til modtagelse af amerikanske fly og tropper, jeg tænker på undergravningen af den officielle danske atompolitik, og jeg tænker endelig på den voksende underlægning under NATO og specielt USA, både politisk og operativt.

Alle disse ting er nok så væsentlige som den bevidstløse debat om en procent fra eller til, der alene synes at skille socialdemokratiet og de borgerlige partier. Det er ikke mindst for at få disse emner inddraget i debatten, forhåbentlig også debatten uden for denne sal, at vi har rejst forespørgslen.

Forsvarsministeren (Søgaard):

På en forespørgsel fra det kommunistiske parti redegjorde jeg den 25. januar 1979 her i tinget for de planer, regeringen på daværende tidspunkt havde for forsvarets udvikling efter 1. april 1981. Jeg oplyste bl. a., at der i efteråret 1977 ved forsvarsministeriets foranstaltning var iværksat et planlægningsarbejde, der skulle resultere i et oplæg til en ny forsvarsordning. Som et foreløbigt resultat af denne planlægning forelå der i efteråret 1979 forsvarskommandoens redegørelse med forskellige oplæg til en forsvarsordning. Endvidere forelå også hjemmeværnskommandoens redegørelse tilsvarende for hjemmeværnsudviklingen efter 1. april 1981.

Disse to redegørelser har jeg sendt den 22. november 1979 til orientering i forsvarsudvalget, idet jeg oplyste, at det videre planlægningsarbejde ville fortsætte med henblik på i januar 1980 at kunne fremsætte lovforslag vedrørende dels forsvarets organisation m.v., dels hjemmeværnet. Jeg oplyste endvidere, at de synspunkter, der var kommet til udtryk i redegørelserne, indgik i ministeriets overvejelser.

Som bekendt – det har hr. Steen Folke jo ret i – har regeringen senere med henblik på at opnå et bredt forlig ændret den indstilling, som jeg havde på et tidligere tidspunkt, nemlig i retning af at prøve muligheden for et bredt forlig. Da regeringen tiltrådte, fremsatte den forslag til fri forhandling i salen, men fik store bebrejdelser herfor – også, så vidt